

LIESBETH HOMANS en THEO FRANCKEN (NV-A) over aanpak Antwerpse criminaliteit

Is Patrick Janssens naïef of gewoon wat vergeetachtig?

‘Illegalen die criminele feiten plegen, moeten worden ondergebracht in gesloten centra, met als enige optie de terugkeer naar hun land van herkomst.’ Dat was het antwoord dat Antwerps burgemeester Patrick Janssens gisteren in zowat alle kranten gaf op de vraag hoe hij de drugshandel in Antwerpen Noord en de Seefhoek, die voornamelijk gerund wordt door illegale dealers, wil gaan aanpakken. Janssens nu een late bekeerling noemen, zou niet correct zijn. Dat doen we dus ook niet.

Reeds in 2008 sloot de burgemeester van Antwerpen immers een akkoord met toenmalig minister van Migratie Anemie Turtelboom en de dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), zodat illegale drugsdealers onmiddellijk nadat ze werden gevat door de politie uit het land zouden kunnen worden gezet. Bedoeling was dat DVZ iedere dag twee plaatsen zou vrijhouden in de gesloten centra voor illegale drugsdealers uit Antwerpen, zodat ze ook meteen uitgewezen konden worden.

Een goed plan, maar intussen zijn we zowat drie jaar verder en blijkt het akkoord met DVZ een lege doos. Honderden dealende illegalen kregen Antwerpse boeien om. Slechts enkelen werden door DVZ gerepatriëerd. Huidig minister van Migratie Melchior Wathelet steekt bij dit alles de handen in de lucht. Meer nog, hij maakt van elk klein succesje een goedenieuwshok, ook al is het dwelmen wat de kraan open. Met de leidingen leggeslagen ondertussen.

Met de grove borstel

De stad nam daarop zelf haar maatregelen. Het beruchte De Coninckplein werd leeg geveegd. Met succes, zo leek het. Maar de dealers nestelden zich vervolgens netjes in de omliggende straten waar ze vandaag, *en plein public* en met steeds meer, verder werken. Dit leidde ertoe dat moegeterde bewoners en handelaars, die met hun spaarcenten de buurt nog een (laatste) kans willen geven, onlangs zowat het recht in eigen hand namen. Een noodkreet voor echte oplossingen en een

■ AI in 2008 besliste Janssens dat illegale drugsdealers direct het land uit moesten. Van dat idee kwam nog niets terecht.

langtermijnbeleid (met rechten en plichten) voor hun buurt die ze niet aan criminelen willen afgeven.

Wijzen wij de voorstellen van Patrick Janssens af? Neen, maar sta ons toe enige twijfel te hebben bij de aspiraties die reeds in 2008 het leven zagen. Deze afspraken werden immers niet nageleefd. Het aantal verwijderingen bleef minimaal. Zij maakten van de Seefhoek allesbehalve een 'save-hoek'. Janssens is, zoals eerder gezegd, allesbehalve een late bekeerling, maar misschien toch een beetje naïef of minstens wat vergeetachtig.

Voor de N-VA moet er meer gebeuren. Wie criminele feiten begaat, moet daarvoor opgepakt en bestraft worden. Dat moet opnieuw de logica zelve worden, en dat is in het al jaren niet meer het geval in Antwerpen Noord. Ook door de Seefhoek zullen we met de grove borstel moeten. Bovendien moet er een

bezeten landsknecht. Een goed drumstel telt veel meer mogelijkheden.

De vox populi

Elkeen met een stem mag en moet deze verheffen. Niet in het minst kunstenaars, de ultieme maatschappelijke seismografen en vaak zo juist voorspellende barometers. De geschiedenis biedt overvloedig voorbeelden van geëngageerde artiesten die bakens zetten en als vuurtorens wezen op gevaren op de weg.

Kunstenaars horen niet thuis in smetrijke zones of in een apart kabinet voor rare kwieten. Ook al entertainen ze kwistig, ogen ze vrolijk en zingen ze onbekommerde deuntjes. Ook al verkennen ze de krochten van de mense-

lijke geest of presenteren ze op het eerste zicht totaal onbegrijpelijke artefacten.

Dat lang niet iedereen deze mening deelt werd al snel duidelijk. Na de rustige en zorgvuldig geformuleerde politieke kritiek van Bart Peeters op Bart De Wever rolden in een mum van tijd bij verschillende internetfora zo'n duizend kwade reacties binnen. Opmerkelijk, alsof een pretori-

buurtinformatienetwerk (BIN) opgericht worden. Een heuse burgerwacht lijkt ons geen goed idee, maar een BIN dat in samenwerking met de politie een controlefunctie uitoefent. Dit zou veel van de bestaande frustratie en problemen kunnen wegnemen en zou een echte aanzet betekenen voor een correct en kordaat beleid.

Onleefbare stad

Daarnaast moet wie hier illegaal is, simpelweg het land uitgezet worden. Daar zijn geen aparte centra voor nodig, daar ligt het probleem niet. Het probleem ligt al jaren bij het gebrek aan samenwerking en gebrek aan politieke wil om van terugkeer - vrijwillig als het kan, gedwongen als het moet - een effectief sluitstuk van het migratiebeleid te maken.

Een migratiepolitiek voeren zonder

een degelijk en doordacht terugkeerbeleid, maakt van een stad als Antwerpen immers een onleefbare stad. Daarom pleit de N-VA voor de heroprichting van de Taskforce Terugkeer, zowel op politiek als op ambtelijk niveau (justitie, politie, Fedasil, DVZ, luchthavenpolitie,...). Onder Paars heeft dit enkele jaren gewerkt, maar het stierf uiteindelijk net zoals zoveel

Willen we buurten als de Seefhoek leefbaar maken, dan is een humaan maar kordaat terugkeerbeleid een noodzaak

principes in die periode de stille dood. Ook moet de samenwerking tussen de verschillende EU-lidstaten geoptimaliseerd worden. Waarom kan België haar illegale Algerijnen niet repatriëren via Frankrijk? Frankrijk heeft, in tegenstelling tot België, immers wel een terugnameakkoord met Algerije.

Andere maatregelen die effect zouden hebben op het veld zijn het invoeren van het principe om nooit meer dan één bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken. Wordt er nadien opnieuw betrap, rest er enkel nog een onmiddellijke gedwongen verwijdering. Voor wie criminele feiten heeft gepleegd, moet de mogelijkheid om de gevangenisdetentie met enkele dagen te verlengen tot de dag van de effectieve verwijdering heringevoerd worden. En sowieso moeten er veel betere afspraken komen tussen de gevangenisdirecteurs en de directeurs van de gesloten centra voor illegalen.

Willen we buurten als Antwerpen Noord en de Seefhoek leefbaar maken en houden, dan is een humaan maar kordaat terugkeerbeleid een noodzaak. Omdat niet alles op stadsniveau geregeld kan worden, maar de problemen daar wel prangend zijn, vraagt de N-VA dat de commissie Binnenlandse Zaken vervoegd samenkomt zodat er snel werk kan worden gemaakt van echte oplossingen in plaats van het gedwongen dwelmen wat de kraan open.

● Liesbeth Homans is fractieleider Senaat en Vlaams Parlementslid N-VA

● Theo Francken is Kamerlid N-VA

● Liesbeth Homans en Theo Francken reageren op de uitspraken van Antwerps burgemeester Patrick Janssens na de drugsrellen in de Seefhoek

'De modale mens hongert echt naar kennis, alleen hebben we een verschrikkelijke hekel aan studeren'

Bruno Wyndaele, bedenker en presentator van het Eén-programma De premiejagers, in Humo.

REAGEREN?
lezers@demorgen.be

GEERT NOELS vindt dat echte speculanten de mensheid al dikwijls vooruit hebben geholpen

Speculatie is slechts laatste druppel

Er is geen consensus over de exacte definitie van 'speculatie'. Vraag het aan sociologen of politologen, en je krijgt een heel andere definitie, laat staan bij economen. We deden deze test trouwens bij de redacties van *De Morgen* en *De Tijd*. Bij de eerste groep overwegen een aantal waardeoordelingen in de definitie, zoals "niet ernstig, agressief, destructief, egoïstisch". Bij de economen komen vooral het kortetermijnaspect en het gebruik van hefboom naar boven.

Speculatie is afgeleid van het Latijnse werkwoord 'speculari', dat betekent (nauwkeurig) bekijken, observeren, tot zelfs spioneren. De 'speculant' bekijkt de dingen nauwkeurig, en vormt zich een opinie die diepgaander is dan de gewone toeschouwer. Hij zit daarom sneller op de bal en hij gaat verder dan het oppervlakkige. Volgens de 'bijbel' van het beleggen, het boek van Graham & Dodd in 1934, is speculatie een financiële handeling die geen veiligheidsbelofte van de initiële belegging.

Er is een redelijke consensus dat er twee grote verschillen zijn tussen beleggers en speculanten. Deze laatste handelen eerder op korte termijn, en ze gebruiken vaak hefboomeffecten om met kleine sommen, grote effecten te genereren. Deze twee kenmerken geven hen dikwijls een negatieve bijklank.

Destructief

Er zijn slechts weinig speculanten echt bekend, de uitzondering is George Soros, de Hongaars-Amerikaanse zakenman. Soros wordt beschouwd als degene die met speculatie het Britse pond uit het EMS (Europees Monetair Systeem) duwde, en daarmee dit systeem deed ontploffen. Wellicht teveel eer: ook zonder

Soros zou het EMS niet hebben standgehouden, misschien wel langer.

Soros heeft er ook veel geld mee verdiend. Het principe dat mensen geld verdienen door destructieve daden, keuren we terecht af. Het Britse pond te alle prijzen in het EMS houden vertaalde zich echter in onhoudbare kosten van werkloosheid, oplopende tekorten en sociaal leed. Het EMS was voor het pond en het VK een dwangbuis, eerder dan een redingsvest.

Het enige 'destructieve' dat je Soros over dit feit echt kunt verwijten, is dat hij dat proces versnelde. Maar dat zou de economische en sociale schade op termijn groter hebben gemaakt. De echte schade is te wijten aan politici die een systeem hadden gecreëerd dat niet duurzaam was. De Britse economie leefde op na 1992, het was een bevrijding. Klinkt bekend, niet?

Speculanten, in de strikte zin van de betekenis, zijn goed geïnformeerde financiële agenten, die sneller een probleem of een opportuniteit zien, en daar een winst willen maken. Je kunt dat afkeuren, maar het kan dus ook veel schade voorkomen. Er is geen bewijs dat speculanten systematisch geld verdienen, noch dat speculeren lucratiever is dan beleggen. Integendeel, de lijst van succesvolle speculanten is verrassend kort. Snel gewonnen, betekent heel dikwijls ook even snel verloren, niet dat we daarover moeten rouwen.

Wat we als maatschappij vooral willen aanpakken is schadelijk en destructief financieel gedrag. Die scheidingslijn loopt niet tussen de korte en de lange termijn. Evenmin is het gebruik van hefboomen altijd een goede scheidingslijn. Neem bijvoorbeeld het 'shorten'. Onmiskenbaar speculatie, meestal met een hefboom, en met een vicieuze conotatie: een meerwaarde verkrijgen bij het verdwijnen of krimpen van een actief. Bah, bannen maar? Maar zowat de hele

bevolking heeft een shortpositie, en zelfs meerdere... op zijn eigen leven! Een levensverzekering is immers een shortcontract op je eigen bestaan, met als begunstigde je nabestaanden. Het wordt natuurlijk wel vicieus als je short bent op het leven van je buur, daarom de noodzaak om dit zogenaamd 'naakt shorten' aan banden te leggen. We mogen het kind dus niet met het badwater wegsnijden.

Risico's

Speculatie in de correcte zin, heeft de mensheid zelfs meermaals vooruit geholpen. Speculanten durven risico's te nemen

zondebok. Als we alle speculatie, beleggen op korte termijn met een hefboom, afschaffen, zullen we snel ondervinden dat er ook zeer schadelijke gevolgen zijn voor de economie, en voor onze maatschappij. Vergeten we niet dat deze speculanten, opnieuw in de correcte zin van het woord, snel problemen ontdekken, en daardoor de kanarie kunnen zijn in de koolmijn. We moeten ons dus meer richten op ongewenste en schadelijke vormen van financiële handelingen. Ook bij beleggen is er een goede (ethisch) en slechte vorm.

Kunnen we dan niets doen om de negatieve vorm van speculatie aan te pakken? Ik stel voor dat we vooral de wapens van

Als we alle speculatie - beleggen op korte termijn met een hefboom - afschaffen, zullen we ondervinden dat er ook schadelijke gevolgen zijn voor de economie en onze maatschappij. We moeten ons dus meer richten op ongewenste en schadelijke vormen van financiële handelingen

die anderen niet wensen. Zo waren speculanten al bij de Egyptenaren een welkome groep financiers. Zij kochten oogsten die nog niet gezaaid waren, en betaalden die zelfs al vooruit aan de boeren. Dit zorgde voor stabiliteit en meer activiteit, want landbouwers durfden zelf niet het risico nemen om een jaar te werken, met het risico op misoogst. Zo ontstonden ook 'futuroes' (toekomstige waarde van activa).

Er gebeuren vandaag heel veel rare dingen: banken gaan over de kop, landen zitten in problemen, beurzen dalen, rentevoeten stijgen, en dat was anders tot enkele jaren geleden. We zoeken dan naar een

deze slechte speculatie afbotten. Dat betekent bijvoorbeeld dat we 'naakt' shorten moeilijk maken. Zo is er een courante praktijk van (fonds)beheerders dat ze hun aandelen uitlenen (aan naakte shorters) en daarvoor een vergoeding ontvangen. Zonder uw medeweten wordt uw belegging dus uitgeleend aan anderen, die de waarde ervan willen zien dalen. Dat is vicieus, maar nog niet gereguleerd. Dat zou pas efficiënt zijn. De grootste negatieve speculatie van de afgelopen eeuw was waarschijnlijk dat overheden wel zwakke eurolanden en roekeloze banken zouden redden.

Men heeft deze negatieve speculanten zeker niet ontgoocheld, ten koste van de belastingbetaler. Maar de allerbeste manier is het voorkomen en oplossen van de fundamentele problemen. Speculanten zijn zoals de laatste druppel. De beste aanpak is ervoor te zorgen dat de merste aanpak vol geraakt, niet om de laatste druppel aan te pakken. De 'speculanten' worden jammer genoeg heel dikwijls opgevoerd als bliksemalfieder, om ons af te leiden van het echte debat.

● Geert Noels is hoofdeconoom bij Econopolis. (En voor alle duidelijkheid: Econopolis staat voor het trage geld, wij hebben geen shortposities, speculeren niet, hebben geen hedge fund, en beleggen in de Ecososhock-thema's, de uitdagingen voor de langtermijn. En we hebben een hekel aan speculanten in de negatieve zin en onethische beleggers.)

● Geen gaat voort bij of we horen dat speculanten (ongewenste) bewegingen op de financiële markten in de hand werken. Waarom pakken we speculatie en speculanten dan niet hard aan. Maar al snel blijkt dat het een onzichtbare vijand is, die we niet kennen. Meer nog, misschien schuilt er wel een speculant in ieder van ons, vindt Noels.

BART STEENHAUT gunt Lady Linn een plek op Jazz Middelheim

Purisme is muzikaal racisme

Zijn popartiesten als Jamie Cullum en Lady Linn eigenlijk wel welkom op Jazz Middelheim? Dat was de vraag waar afgelopen weekend uitvoering over gebakkeeld werd in het Wilrijks Park Den Brandt, waar het festival in één moeite door ook zijn dertigste editie vierde. Het moet gezegd: Middelheim kan terugblikken op een verleden dat tot de verbeelding spreekt. Sarah Vaughan, Sonny Rollins, Bill Evans... Dizzy Gillespie ook. Stuk voor stuk iconen uit de jazz, met een reputatie die veel verder reikt dan de eigen niche. Dit jaar stond er met John Zorn, Carla Bley, Charlie Haden en Foots Thielmans trouwens opnieuw een handvol van de grootste namen in het genre. Maar daarnaast besloot programmator Bertrand Flamang - die ook met veel succes Gent Jazz voor zijn rekening neemt, overigens - dit jaar net iets verder te kijken dan de eigen neus lang is.

Niet dat er een echte stijlbreuk werd doorgevoerd, want met Lady Linn en Jamie Cullum viel de keuze op twee artiesten wier muziek onmiskenbaar door jazz is beïnvloed. Alleen hebben ze daar elk op hun manier zoveel succes mee geogoost dat je hen inmiddels ook een soort popster zou kunnen noemen. En goed: in het geval van Cullum heeft dat niet alleen met zijn muziek te maken. Om te beginnen ziet hij er jong en fris uit. Hip kapsel, trendy schoenen aan, welbespraakt én niet te beroerd om zichzelf tijdens optredens regelmatig in de zeik te zetten. Een kerel die met beide voeten in het leven staat, qui, ik heb hem in de loop der jaren een keer of vijf geïnterviewd, en het is vrijwel

onmogelijk om hem niet sympathiek te vinden. En zo komen we tot de essentie: Cullum heeft een genre dat bij een groot publiek als succes, saai en elitair wordt ervaren weer sexy gemaakt. Dat is een niet geringe verdienste. Zelf ben ik als tiener destijds die intimiderende wereld van de jazz binnengeskeld omdat U2 in 'Angel of Harlem' over Billie Holiday zong. En over John Coltrane. In diezelfde periode ontdekte ik Miles Davis, via Ronny Jordan die een radiovriendelijke triphopversie van 'So What' had opgenomen. In mijn geval hebben zij er elk op hun manier voor

Wie een festival anno 2011 genrezuiver wil houden leeft buiten de realiteit. Maar natuurlijk denkt de jazzpolitie daar anders over

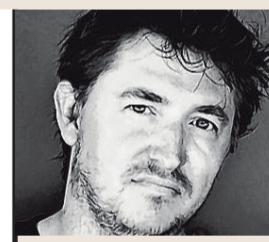
gezorgd dat ik in de Fnac niet langer met een grote boog om de afdeling jazz liep, een plek waar ik tot op dat moment (en nog wel een beetje, nu ik erover nadenk) vooral oude, baardige mannen met algesleten parka's tussen de cd's had zien neuzen. Ik durf erom te wedden dat artiesten als Cullum en Lady Linn hetzelfde doen bij een nieuwere generatie muzikelliehebers. Die kochten zondag een ticketje om arties-

ten te zien die ze al kenden, maar kregen tussendoor ook de kans om een wat moeilijker duoconcert van Allen Toussaint en Marc Ribot mee te pikken. De hartverwarmende respons in de tent bleef overigens dat die logische steek houdt. En uiteraard spelen er vast ook commerciële motieven mee om een ster als Jamie Cullum naar Middelheim te halen: aan dat soort artiesten hangt weliswaar een stevig prijskaartje, maar hun populariteit zorgt er wel voor dat de toekomst van het festival voor de volgende jaren veilig is gesteld.

Daarom is de vraag of popartiesten thuishoren op een jazzfestival eigenlijk compleet naast de kwestie. Zoals er alleen goede en slechte mensen zijn, zo is er ook alleen goede en slechte muziek. Die eerste categorie past overal, zo is de tweede scherm je in het best zo goed mogelijk af. Wie een muziekfestival anno 2011 genrezuiver wil houden leeft buiten de realiteit.

Miles Davis en de hitparade

Natuurlijk denkt de jazzpolitie daar anders over. Die prekt het liefst het liefst voor eigen kerk, en gaat daar zodanig in op dat het hen niet eens opvalt dat de banken stil aan leg blijven. Het soort purisme waar de elitaire jazzkenners - recensenten inclusief - voor pleiten is niets minder dan een vorm van muzikaal racisme. Wie wordt tot het selecte clubje toegelaten, en wie niet? Wie is zuiver genoeg, en wie bezoedeld? Wie is correct en wie niet? Cullum is kennelijk 'te pop' om jazz te kunnen

● Bart Steenhaut is muziekcoördinator bij deze krant.

● Op Jazz Middelheim barste een discussie los over de vraag of pop-artiesten als Jamie Cullum en Lady Linn er wel een plek op de affiche verdienen. Bart Steenhaut vindt de vraagstelling compleet passé.

zijn. Terwijl een ongenakbaar icoon als Miles Davis veelvuldig hitparadenummers gecoverd heeft - van The Sound of Music tot Cyndi Lauper - en regelmatig met popartiesten in de studio zat. Dat hield hem scherp, en stelde hem in staat om tot op het laatst de vinger strak aan de pols van de tijdgeest te houden. Brad Mehldau, een van de interessantste jazzmuzikanten vandaag, covert Radiohead, en een rasmuzikant als Jef Neve speelt gewoon lekker met Gabriel Rios omdat hij daar zin in heeft. En zo hoort het ook. Mensen met oogkleppen - of ze nu muzikant, recensent of publiek zijn - struikelen op de futur alleen maar over hun eigen voeten. Het almaar toememende succes van Gent Jazz - en dit jaar ook Jazz Middelheim - geeft aan dat wie de blik verriimt, het beste zakt heeft. En laat dat op een concert, ongeacht het genre, nu net een buitengewoon pluspunt zijn.

BERT ANCIAUX vraagt zich af waarom de N-VA-aanhang met haatmail reageert op kritiek

Bart tegen Bart. Hart tegen hard?

Recent paste Bart Peeters tijdens een interview bij Jan Hautekiet, Bart De Wever een heel krap politiek pakje aan. Als artiest en mediafiguur relativerende hij eerst zijn eigen politieke aureool, maar formuleerde dan snoeihard een maatschappelijke kritiek op de N-VA-kopman. Bij deze reacties van Bart Peeters proefde ik geen zuurigheid, wel oprechte bekommernis.

Ik aanhoorde een man die van zowat markten thuis is, met een scherp verstand en met minstens anderhalf been en een drumstick in het volle leven. Geen politicoolog of 'ideale man', wel een wakere burger, die al eerder getuigde van grote betrokkenheid. Een man die niet gehinderd is door schroom om ook het achterste van zijn tong te tonen. Geen getormenteerde vendelier of

aans legioen zich schaar rondom de grote leider. Dit is geen nieuw fenomeen. Al maandenlang lijkt de vox populi op een systematische wijze gekoloniseerd door N-VA-adepten. Geen kwaad woord over hun Bart, die is verheven boven elke aantijging. Geen onvertogen quote naar de N-VA, want het Grote Gelijk verdraagt geen kritische analyse.

Kunstenaars als maatschappelijke barometers moeten hun stem laten horen

lijke geest of presenteren ze op het eerste zicht totaal onbegrijpelijke artefacten.

Dat lang niet iedereen deze mening deelt werd al snel duidelijk. Na de rustige en zorgvuldig geformuleerde politieke kritiek van Bart Peeters op Bart De Wever rolden in een mum van tijd bij verschillende internetfora zo'n duizend kwade reacties binnen. Opmerkelijk, alsof een pretori-

buurtinformatienetwerk (BIN) opgericht worden. Een heuse burgerwacht lijkt ons geen goed idee, maar een BIN dat in samenwerking met de politie een controlefunctie uitoefent. Dit zou veel van de bestaande frustratie en problemen kunnen wegnemen en zou een echte aanzet betekenen voor een correct en kordaat beleid.

Willen we buurten als de Seefhoek leefbaar maken, dan is een humaan maar kordaat terugkeerbeleid een noodzaak

lijke geest of presenteren ze op het eerste zicht totaal onbegrijpelijke artefacten.

Dat lang niet iedereen deze mening deelt werd al snel duidelijk. Na de rustige en zorgvuldig geformuleerde politieke kritiek van Bart Peeters op Bart De Wever rolden in een mum van tijd bij verschillende internetfora zo'n duizend kwade reacties binnen. Opmerkelijk, alsof een pretori-

cohort, met dreunende stap in één richting (hoewel niet duidelijk dewelke).

Enigszins beangstigend vind ik dit fenomeen, waarbij de openheid om eigen overtuigingen en strategieën in vraag te stellen, verdamp op het laaiende vuur van het eigen gelijk. Een ideologie die veel eerder samenvalt met een persoon dan met een coherent geheel van normen en waarden.

Naïeve linkse kerk

Daarbij dringt zich een hypothese op: binden de N-VA en Bart De Wever vooral een aanhang van grootgelijkers? De reacties op Bart Peeters, ik mocht dit - zoals anderen - ook ervaren, wijzen sterk in deze richting. Blijkbaar versmelt een deel van het N-VA-gevolg tot een eendimensionale

● Bert Aniaux is senator voor de spa

● Bert Aniaux ziet bij de N-VA een ideologie die eerder samenvalt met een persoon dan met een coherent geheel van normen en waarden

Misschien vloekt Bart De Wever vanuit het diepst van zijn ziel en onderkent hij de gevaarlijke trappe waaraan hij zweeft. Misschien zucht Bart De Wever over de oledomheid en naïviteit van de artistieke linkse kerk, verzet zich van linker op rechter bij en gaat voort met zijn strijd. Immer gerade aus.

Links en rechts volgens Genez

De bijna ex-voorzitter van de spa houdt er wel een eigenaardige opvatting op na wanneer het gaat om de opdeling van politieke partijen in links en rechts. (DM 16/8)

Zij onderscheidt weinig of geen verschil in de standpunten van Open-vld, CD&V, Groen! en haar eigen spa. Ze noemt ze in één adem als linkse partijen.

Je kan een hele discussie koppelen aan wat links en wat rechts is, bij haar ligt de scheidingslijn blijkbaar tussen de extreemrechtse volksnationalisten (NV-A en VB) en de rest.

Mij lijkt het eerder aangewezen om de scheidingslijn te leggen tussen de partijen die in het kader van de economische crisis en een mogelijke nulgroei, de lat leggen tussen de partijen die een herverdeling van de latte rijkdom voorstaan, en de anderen. Eén van de noodzakelijke maatregelen hierin is de vermogensbelasting. Deze belasting vind ik in zijn zuiverste vorm enkel terug bij Groen! en de PVDA. Wanneer er is de aanzet van een vermogensbelasting van de spa, namelijk de taken op beurstansacties, er bij neem is de scheidingslijn tussen links en rechts snel gemaakt.

Willy Verbeek, Herent